

3R. PREMI

Autor: **RAMON GALLART PALAU**

Pseudònim: Janet

VALL FOSCA 2063

El dia més sufocant d'aquell gener, el pare va caure malalt i, al cap de pocs mesos, es va morir.

Va ser una agonia lenta, imperceptible. Es va anar apagant sense queixar-se. Ell em deia que no sentia cap mena de dolor i sempre estava com mig adormit. No va patir, aquesta és la veritat. Físicament almenys. Però en els seus ulls hi havia una pena que m'esqueixava l'ànima.

"Com ha avançat la ciència", em volia tranquil·litzar, jagut al llit, quan tenia algun moment de lucidesa. "Aquí, ben xotut, i em trobo la mar de bé. Aquestos metges en saben, a que sí nena?"

Abans de posar-se malalt, ja feia temps que el pare no sortia de casa. A l'hort s'hi estava moltes estones, però quan es va pansir el darrer enciam... ja en va tenir prou: de l'habitació al menjador i del menjador a l'habitació. Alegre i nerviüt com era, a poc a poc també ell es va anar pansint.

Un dia en què jo arribava del cobert suant la cansalada, de deixar-hi l'aerotractor ("quina inversió més orca", em deia ell cada dos per tres), me'l vaig trobar a la porta de casa amb mig peu a fora. "Pare, no sabia que pensàveu sortir", li vaig dir sorpresa. "No ho sabeves perquè no surto cap. Només miro lo riu." I després va girar cua mentre remugava "ni una broma, no es veu ni una broma." L'endemà, després de dinar, va caure a terra com un sac, per l'ictus, i ja mai més no va tornar a caminar.

Lo riu...

També la seva va ser una agonia lenta, imperceptible. Es va anar apagant sense queixar-se. Alegre i nerviüt com era... Mai abans el Flamisell havia baixat sense una sola gota d'aigua.